

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 lipca 2020 r. Sąd Rejonowy w Kutnie:

1. zasądził od (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w R. na rzecz P. J. kwotę 28.500,00 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 27grudnia 2018 r. do dnia zapłaty;
2. oddalił powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądził od (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w R. na rzecz P. J. kwotę 2.948,52 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. nakazał zwrócić ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kutnie na rzecz P. J. kwotę 1.060,10 złotych tytułem zwrotu niewykorzystanej części zaliczki uiszczonej przez powoda.

Apelację od tego rozstrzygnięcia złożyła strona pozwana zaskarżając orzeczenie w punktach 1 i 3 i zarzucając:

1. naruszenie prawa materialnego:

– art. 556 § 1 k.c. w związku z art. 556¹ § 1 k.c. poprzez przyjęcie, że (...) kw /600 zamontowana w domu jednorodzinnym powoda posiadała wadę fizyczną,

- art. 568 § 2 k.c. w związku z § 3 tegoż art. braku uwzględnienia jednorocznego terminu prekluzji dochodzenia roszczeń z tytułu rękojmi, licząc od dnia zgłoszenia wady,

– brak zastosowania art. 557 § 1 i 3 k.c. jako przesłanki uwolnienia się od odpowiedzialności pozwanej z tytułu rękojmi poprzez uprzedzenie powoda o konieczności stosowania niskotemperaturowej instalacji centralnego ogrzewania,

– art. 494 § 1 k.c. poprzez zasądzenie kwoty 28.500,- zł pomimo, że powód zapłacił za przedmiot sporu kwotę 26.380,- zł, co jest sprzeczne z dyspozycją przepisu, gdyż strona która odstępuje od umowy powinna zwrócić drugiej stronie wszystko co świadczyła. Powód świadczył pozwanej wyłącznie kwotę 26.380,- zł.

- art. 65 § 1 k.c. poprzez przyjęcie, że strony wiązała umowa o treści jak umowa z dnia 6 sierpnia 2015r. nr 01/08/15/EK skoro nie została ona podpisana przez osobę reprezentującą stronę pozwaną,

2. naruszenie prawa procesowego art. 233 k.p.c. poprzez błąd w ustaleniach faktycznych polegający na tym, że:

- bezpodstawnie Sąd ustalił, iż zamontowana przez pozwaną pompa ciepła posiadała wadę fizyczną w rozumieniu art. 556 § 1 kc w zw. z art. 556¹ § 1 kc

- brak uwzględnienia w materiale dowodowym faktu uprzedzenia powoda o konieczności stosowania ogrzewania podłogowego,

- bezpodstawne przyjęcie, że postanowienia umowy z dnia 6 sierpnia 2015 r. wiążą strony.

W związku z tym skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja pozwanego nie jest zasadna.

Zaskarżone rozstrzygnięcie zostało wydane w wyniku prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, które to ustalenia Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne, jak również w następstwie bezbłędnie zastosowanych przepisów prawa materialnego.

Na wstępie koniecznym jest odniesienie się do sformułowanych przez skarżącego zarzutów naruszenia przepisów postępowania, gdyż wnioski w tym zakresie z istoty swej determinują rozważania co do pozostałych zarzutów apelacyjnych, bowiem jedynie nieobarczone błędem ustalenia faktyczne, będące wynikiem należyście przeprowadzonego postępowania mogą być podstawą oceny prawidłowości kwestionowanego rozstrzygnięcia w kontekście twierdzeń o naruszeniu przepisów prawa materialnego.

Za całkowicie chybiony należało uznać w szczególności zarzut przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów, czyli naruszenia dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. W myśl powołanego przepisu ustawy Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena dowodów polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Celem Sądu jest tu dokonanie określonych ustaleń faktycznych, pozytywnych bądź negatywnych i ostateczne ustalenie stanu faktycznego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia. Ocena wiarygodności mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądzenia w części obejmującej ustalenie faktów, ponieważ obejmuje rozstrzygnięcie o przeciwnych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia ze świadkami, stronami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Powinna odpowiadać regułom logicznego rozumowania wyrażającym formalne schematy powiązań między podstawami wnioskowania i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji. Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona. W kontekście powyższych uwag należy stwierdzić, iż wbrew twierdzeniom apelującego w rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o cały zgromadzony materiał dowodowy i nie naruszył dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. Przeprowadzona przez tenże Sąd ocena materiału dowodowego jest w całości logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego, zaś wszelkie podniesione w tym zakresie zarzuty stanowią w istocie jedynie niczym nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi i nieobciążonymi jakimkolwiek błędem ustaleniami Sądu pierwszej instancji. Zauważyć bowiem trzeba, że pozwany podnosząc powyższy zarzut nie wskazał, w jaki sposób Sąd I instancji zasadę swobodnej oceny dowodów naruszył, ograniczając się jedynie do zaprezentowania stanu faktycznego ustalonego na podstawie własnej oceny dowodów. Samo natomiast przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze /doniosłości/ poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu nie może stanowić o skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Zarzut, że Sąd Rejonowy bezpodstawnie ustalił, iż zamontowana przez pozwaną pompa ciepła posiadała wadę fizyczną w rozumieniu art. 556 § 1 k.c. w zw. z art. 556¹ § 1 k.c. jest całkowicie chybiony wobec niezakwestionowanej opinii biegłego sądowego, który stwierdził, że pompa ciepła została dobrana nieprawidłowo do ogrzewania, które zostało zastosowane w budynku. Zgodnie z treścią art. 556¹ § 1 k.c. wada fizyczna polega na niezgodności rzeczy sprzedanej z umową to znaczy, m.in. gdy nie ma właściwości, które rzecz tego rodzaju powinna mieć ze względu na cel w umowie oznaczony albo wynikający z okoliczności lub przeznaczenia lub nie nadaje się do celu, o którym kupujący poinformował sprzedawcę przy zawarciu umowy, a sprzedawca nie zgłosił zastrzeżenia co do takiego jej przeznaczenia. W niniejszej sprawie pompa nie była przeznaczona do użytku w nieruchomości powoda w sytuacji, gdy dysponował on ogrzewaniem podłogowo - grzejnikowym ze wskazaniem na grzejniki, co jednoznacznie podał w swojej opinii biegły sądowy. To na sprzedawcy pompy, jako na profesjonalistcie, spoczywał obowiązek poinformowania powoda, że zakupiona przez niego pompa nie jest dedykowana do instalacji

grzejnej zastosowanej w budynku powoda. Zgodnie bowiem z fakturą VAT (...) do obowiązków wykonawcy należała sprzedaż i montaż pompy ciepła.

Również zarzut, że Sąd nie poczynił ustalenia, że powód został uprzedzony o konieczności stosowania ogrzewania podłogowego, nie jest zasadny, bowiem jedynie świadek R. K. wskazał w swoich zeznaniach, że „z tego co pamięta przy montażu pompy zwracaliśmy uwagę powodowi, że jest to pompa niskotemperaturowa w związku z czym tradycyjne grzejniki będą średnio nagrzewane do temperatury 50 stopni”. Nawet jeżeli świadek uprzedził o tej okoliczności powoda, choć nie było to stwierdzenie stanowcze, to ponownie należy podkreślić, że to na pozwanym jako na profesjonalście ciążył obowiązek poinformowania powoda na etapie zawierania umowy, że zakupiona pompa nie spełni swojej roli w budynku powoda ze względu na rodzaj zamontowanej instalacji grzewczej. Dlatego też słusznie Sąd Rejonowy nie uznał, że na podstawie art. 557 § 1 i 3 k.c. pozwany uwolnił się od odpowiedzialności z tytułu rękojmi poprzez uprzedzenie powoda o konieczności stosowania niskotemperaturowej instalacji centralnego ogrzewania.

Jeśli idzie o zarzut ustalenia, że postanowienia umowy z dnia 6 sierpnia 2015 r. wiążą strony, to Sąd Rejonowy nie naruszył w tym zakresie art. 65 § 1 k.c. i słusznie wskazał, że okoliczności sprawy wskazują, że powód nie tylko zamówił wskazaną pompę ciepła, ale także usługę odpowiedniego montażu i uruchomienia nabytego urządzenia, a wynika to z wiarygodnych i logicznych zeznań powoda, świadka R. J., jak również czynności podejmowanych przez pracowników pozwanej spółki, którzy wykonali czynność montażu i uruchomienia zakupionej pompy ciepła. Również w formularzu umowy wskazano, że do obowiązków wykonawcy należy dostawa i montaż pompy ciepła, a ponadto, że „wykonawca zobowiązuje się do wykonania montażu pompy ciepła oraz udziela gwarancji na prawidłową pracę po wykonaniu tej instalacji zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa i zaleceniami producenta instalacji pompy ciepła”. Podstawą ustaleń Sądu był zatem nie tylko podpisany przez powoda i pracownika pozwanego formularz umowy, ale również inne środki dowodowe, które jednoznacznie wskazywały na zakres zawartej umowy.

Twierdzenie pozwanego, że E. K., która podpisała umowę z dnia 6 sierpnia 2015 r. była pracownikiem firmy, ale nie była uprawniona do zawierania umów, bowiem z wypisu KRS wynika, że nie była osobą upoważnioną do reprezentowania spółki, nie jest w żadnej mierze przekonujące. Rację ma skarżący, że z wypisu z KRS spółki wynika kto jest upoważniony do reprezentacji spółki, ale po pierwsze – do zawierania umów handlowych związanych z działaniem spółki zwykle zarząd udziela pełnomocnictw pracownikom, a po drugie nawet, jeżeli w niniejszej sprawie E. K. takiego pełnomocnictwa nie miała a zawarła umowę po dokonaniu prezentacji, na firmowym druku spółki, to wysoce nielojalne wobec kontrahenta jest powoływanie się na etapie procesu sądowego na okoliczność, że osoba ta nie miała stosownego umocowania.

Jeśli idzie o zarzut naruszenie prawa materialnego w postaci art. 556 § 1 k.c. w związku z art. 556¹§1 k.c. poprzez przyjęcie, że (...) kw /600 zamontowana w domu jednorodzinnym powoda posiadała wadę fizyczną to jak wyżej wskazano, w tym wypadku wada ta polegała na niezgodności rzeczy sprzedanej z umową to znaczy nie miała właściwości, które rzecz tego rodzaju powinna mieć ze względu na cel wynikający z okoliczności i przeznaczenia rzeczy. Na etapie składania oferty i zawierania umowy sprzedawca winien poinformować kupującego, że instalowana pompa dedykowana jest do ogrzewania podłogowego, a nie podłogowo-grzejnikowego ze wskazaniem na grzejnikowe.

Niezrozumiały jest zarzut naruszenia przepisu art. 494 § 1 k.c. poprzez zasądzenie kwoty 28.500 zł pomimo, że powód zapłacił za przedmiot sporu kwotę 26.380 zł. Z faktury załączonej do akt sprawy na k- 30 wynika, że wartość świadczenia powoda to kwota 28.500 zł, która obejmuje też poniesiony faktycznie przez powoda koszt nabycia dodatkowej pompy.

Zarzut naruszenia art. 568 § 2 k.c. w związku z § 3 tegoż art. wobec braku uwzględnienia jednorocznego terminu prekluzji dochodzenia roszczeń z tytułu rękojmi, licząc od dnia zgłoszenia wady również nie jest zasadny.

Powód wielokrotnie zgłaszał nieprawidłowość działania pompy: pierwszy raz 22 listopada 2015 r. W dniach 24.01.2016 r., 18.02.2016 r. i 22.12.2016 r. serwisanci z (...) S.A. z siedzibą w R. podejmowali próby usunięcia wadliwości działania

urządzenia, ponownie powód złożył reklamację w dniu 5 lutego 2017 r. i w oparciu o regulację art. 560 k.c. zażądał wymiany pompy lub zwrotu ceny nabycia.

Później powód podjął działania za pośrednictwem Powiatowego Rzecznika Konsumentów w K., do którego zgłosił się w dniu 7 marca 2017 r. i odpowiedź na reklamację Rzecznika została udzielona pismem z dnia 14 kwietnia 2017 r.

Dalsze działania związane ze złożoną reklamacją to ustalenia z dnia 29 czerwca 2017 r. pomiędzy P. J. a (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R., że faktycznie pompa nie działa prawidłowo, a pozwana spółka zobowiązuje się do jej wymiany na nową. W dniu 6 grudnia 2017 r. po ponownym zgłoszeniu wadliwości działania pompy serwisant potwierdził błąd rozmrażania. Mając na uwadze te okoliczności nie można zasadnie twierdzić, że roszczenie zgłoszone w pozwie z dnia 4 października 2018 r. uległo przedawnieniu zgodnie z treścią art. 568 § 2 i 3 k.c.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.